

af Eiendomme, Tiender, Arvefæsteafgifter eller deslige fra 10 forskjellige Communer, rigtigt og billigt i enhver af disse 10 forskjellige Communer efter Formue- og Leilighedsbeskatningens Principer i Forhold til den Indtægt, han dræger fra sine Eiendomme, Tiender eller Arvefæsteafgifter i hver af disse 10 Communer, — naar man ikke i alle disse Communer følger overensstemmende og faste Regler, hvorved man nødes til at gjøre sig Forholdet klart paa en saadan Maade, som der er givet Vink til i Forslaget under Nr. 118. Jeg forstaaer overmaade godt, at den høitærede Minister under Kjøbstadcommunalloven udtalte sig imod det Forslag, der var stillet af Kjøbstadcommunaludvalget, var svarende til Nr. 118; thi den høitærede Minister staaer jo paa det Standpunkt, at han ikke i disse Love vil have Bestemmelser ind om Beskatning af Personer, som boe udenfor Kommunen, om de end have Eiendomme i Kommunen. Den høitærede Minister har altsaa ved at modsætte sig Forslaget handlet fuldkommen rigtigt, fuldkommen i Overensstemmelse med den Stilling, han indtager i Forhold til disse Bestemmelser om Ligningsvæsenet overhovedet. Men de ærede Medlemmer, der ønske at faae Bestemmelser ind i disse Love om Beskatning af Personer udenfor Kommunen, kunne ikke i denne Henseende slutte sig til den ærede Minister, de maae tværtimod gaae med et Forslag, der gaaer i den Retning, overhovedet at gjøre det muligt at faae ubdvidet Formue- og Leilighedsbeskatningens Regler paa den anførte Maade. Den ærede Ordfører sagde under Kjøbstadcommunallovforhandlingerne, at det var et Forslag, der maaskee kunde indeholde en Retfærdighed paa Papiret, men som ikke vilde blive en Retfærdighed i Virkeligheden, men jeg maa tilstaae, at det forstaaer jeg ikke. Dersom Forslaget kan have den Virkning, at man saa at sige tvinger Ligningscommisfairerne til at gjøre sig selv det klart, efter hvilke Regler de gaae frem, ad hvilken Vej de komme til det Resultat, hvortil de komme, saa kan det umuligt Andet end være

Noget, der i høi Grad er i Billighedens og Retfærdighedens Interesse. Men den ærede Ordfører sagde videre — og det forklarer uden Tvivl den Ytring, jeg nys sigtede til —, at et saadant Forslag som dette kunde føre til at forvirre Communerne. Heller ikke det forstaaer jeg. Enten maae Ligningscommisfionerne i de forskjellige Kjøbstad- og Landcommuner ved Ligningen gaae frem paa den Maade, som den ærede Ordfører selv karakteriserede saaledes, at de gaae frem efter et løst Skjøn, — eller, som det et andet Sted er blevet sagt, at de gjøre Ligningen paa bedste Bessub —, eller ogsaa maae de virkelig allerede nu følge bestemte Regler, som da ikke kunne være af anden Beskaffenhed i det Væsentlige end det, der her er foreslaaet, nemlig at man først skal søge at gjøre sig en Foprestilling om, hvilke Indtægter en Mand har, dernæst hvilke Omstændigheder der kunne bevirke en Forhøielse eller Nedsættelse, og derefter kommer til det endelige Resultat, hvorledes Vedkommende skal beskattes. En af Delene maa være Tilfældet. Men dersom Ligningscommisfionerne i Virkeligheden bruge den samme eller en tilsvarende Fremgangsmaade som den, der her er foreslaaet, saa kan et Forslag, der gjør til Lov, hvad der hidtil har været Sædvane, umuligt fremkalde nogen Forvirring, og dersom det skulde forholde sig paa den anden Maade, at Ligningscommisfionerne ikke have gjort sig det klart, hvilken Fremgangsmaade de skulle bruge, men følge et løst Skjøn, saa bør man virkelig heller ikke modsætte sig Forslaget; thi det er jo da netop høist nødvendigt, at man gennem klare Lovbestemmelser nøder dem til at forlade denne uklare og forvirrede Tilstand af et løst Skjøn, hvori de befinde sig, og komme til en Fremgangsmaade, hvorefter Sagen kan komme til at staae klart for dem selv og for de Borgere, der beskattes. Jeg skal udtale, hvad jeg forøvrigt fik Leilighed til at tilkendegive ved min Afstemning under Kjøbstadloven, at for mig er Antagelsen af Forslaget Nr. 118, eller et lignende Forslag, en nødvendig Betingelse for, at